

ske presse gjorde, og så nu, hvor statsministeren altså føler sig kaldet til at kritisere Danmarks Radio?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Jamen der er jo en meget, meget klar forskel, fordi forsvaret for Jyllands-Postens ret til at bringe tegninger er et forsvar for ytrings- og pressefriheden. Det er et forsvar for, at et medium selvfølgelig har ret til at bringe de tegninger, artikler og billeder, som de vil, inden for lovgivningens rammer.

Det her med Danmarks Radio drejer sig om en diskussion om de faktiske oplysninger, der bliver bragt frem, hvor vi fra regeringens side påpeger, at der er bragt forkerte oplysninger frem. Det handler ikke om ytringsfriheden, for selvfølgelig har Danmarks Radio lov til at bringe de oplysninger, de vil, men det handler om, at vi tilbageviser de oplysninger, der kom. Det er aldeles ikke et angreb på ytringsfriheden, det er en debat om sandhedsværdien i de oplysninger, der bliver bragt.

Lad mig så i øvrigt sige, at det da er meget tankevækkende, at hr. Troels Ravn i dag siger, at det var et meget fornuftigt standpunkt, jeg indtog, ikke at ville gå ind og kommentere tegningerne i Jyllands-Posten, i betragtning af at jeg netop i dag for 1 år siden blev kritiseret af den socialdemokratiske ledelse her i salen for, at jeg ikke ville udtale mig om de tegninger. Der er altså sket et holdningsskift hos Socialdemokraterne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2363

4) Til statsministeren af:

Villy Søvnald (SF):

»Hvilket armslængdeprincip anser statsministeren for passende mellem statsmagten og pressens minister på den ene side og navngivne journalister eller medier på den anden?«

Villy Søvnald (SF):

Det er jo et vigtigt spørgsmål, vi diskuterer. Det er, om man så må sige, demokratiets nerve, nemlig den frie og uafhængige presses ret til at agere frit og uafhængigt. Jeg kan se, at statsministeren også anser det for et vigtigt spørgsmål. Det er vel derfor, at statsministeren i dag har hidkaldt den stærkeste åndelige støtte, statsmi-

nisteren kan få – jeg tænker på de to chefideologer fra Dansk Folkeparti. Statsministerens tætte allierede står i dag skulder ved skulder med statsministeren i kampen i den her debat.

Jeg vil også godt sige, at det jo er en kendt sag, at statsministeren er presset. Det kan enhver, der læser meningsmålinger i øjeblikket, vel se. Det kan enhver jo også se, der iagttager svælg mellem løfterne på velfærdsområdet og den virkelighed, der rammer folk – men jeg husker det nu ikke sådan, at statsministeren roste de kritiske medier, fordi de gik ud og påpegede det der svælg. Og så er der endelig presset fra Irak-krigen og Afghanistankrigen.

Men jeg vil alligevel spørge: Selvom man er hårdt presset – og der har jeg jo tit forståelse for statsministeren – er der efter statsministerens opfattelse så alligevel et armslængdeprincip, der skal respekteres?

Kl. 13.55

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, det er jo lige præcis det, om man så må sige, armslængdeprincip, som jeg hele tiden respekterer. Læg mærke til, at jeg i denne sag i modsætning til andre politikere overhovedet ikke har beskæftiget mig med enkeltjournalister, navngivne journalister.

Jo, jeg gør en tilståelse. Der er faktisk én, om jeg så må sige, journalist, som jeg i den her sammenhæng har nævnt ved navn og hængt ud, og det er hr. Frank Aaen, der jo har en fortid i ledelsen af Land og Folk og i øvrigt også har en fortid som reporter på et studenterblad, hvortil han rapporterede fra Afghanistan. Det er måske der, at hr. Frank Aaen har erhvervet sig de erfaringer, at alt med Afghanistan skal forbindes med tortur og mishandling, for det havde hr. Frank Aaen jo lejlighed til at studere på nærmeste hold under det tidligere kommunistiske regime i Afghanistan. Så der må jeg selvfølgelig erkende, at jeg ved navns nævnelser har taget en journalist, om jeg så må sige, frem.

Ellers handler det her jo om, at regeringen bliver angrebet. Regeringen siger så tilbage: De angreb bygger på udokumenterede påstande og fejl, og vi synes, at det medium, der på den måde angriber regeringen, burde udøve lidt selvkritik. Det er, hvad den her sag drejer sig om, og det er alligevel fantastisk, at vi i dag skal høre venstrefløjen ville berøve ministre den ytringsfrihed at tage til genmæle mod den kritik, der bliver rettet mod os.